

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 292. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358209360/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

sig, som de lyster.» Wackenroder forstod og elskede Musiken mere end de andre Kunster. I sine efterladte *Fantasier over Kunst* priser han den derfor over alle andre.

Wackenroder var af samme Legemsbeskaffenhed som Novalis, men udrustet med endnu mindre Modstandskraft overfor Livets Storme. Han var godmodig og lettroende til det Yderste, og med sin ægte romantiske Lettroenhed fandt han Mysterier og Vidundere overalt. Denne Tilbøjelighed til det Dybsindige og til det Hemmelighedsfulde gik hos ham saa vidt, at den ofte var Genstand for hans dog ligeledes mere eller mindre mirakel-troende og for Synsvildelser udsatte Kammeraters Spot og Spøg. Der er herom opbevaret en Anekdote af den Art, som kun forekommer i Romantikernes Levnedsløb; thi man forstaar ikke disse Folks Lærdomme, naar man ikke har set dem i deres Dagligstue og ved deres Skrivebord. Wackenroder var en meget ivrig Kollegiegænger og forsømte aldrig uden Nødvendighed nogen Forelæsning. Hans mindre samvittighedsfulde Venner benyttede en Dag en Time, da han var paa Universitetet, til at sætte en Hund, der tilhørte dem, op i hans Værelse. De bandt den i en opretsiddende Stilling paa Stolen foran hans Arbejdsbord. Begge Forpoterne lagde de paa en vældig Foliant, som de havde opslaaet foran Hunden. Det kloge Dyr, der var vant til saadanne Kunststykker, gjorde en ganske overraskende Figur der paa Stolen. De to kaade Venner skjulte sig derpaa i et tilstødende Kammer for at oppebie Følgerne af deres List. Tidligere end sædvanlig vendte Wackenroder tilbage for at hente et Hefte, han havde glemt. Slagen af Overraskelse blev han staaende; hans Blik var faldet paa Hunden og dens dybsindige Stilling. Han kastede endnu et sky Blik paa Dyret og stak saa lydløst de glemte Blade til sig. Frygten for at forsømme sin Pligt og Bekymring for ved et længere Ophold muligt at forstyrre det underfulde Syn drev ham bort. Hurtigt og sagte forlod han Værelset.

Om Aftenen, da ingen Samtale ret vilde komme istand, brød han Tavsheden, og med en meget sigende Mine udbred han: Venner, jeg maa meddele Jer en hemmelighedsfuld Begivenhed. Vor Stallmeister (det var Hundens Navn) kan læse. (*Köpke: Tiecks Leben* I. 177.)

Er det ikke, som oplevede man en Scene af Tiecks *Den bestøvlede Kat* eller af Hoffmanns Fortælling om Hunden Berganza,